

Prolog

Příchod rána oznamoval ptačí zpěv, jenž se rozléhal probouzejícím se lesem. Obloha nad mohutnými stromy byla jasná a modravá, jen na východě zlátna blížícím se východem slunce. Hvězdy už vidět nebylo, jediné co viselo na nebi, byly dva měsíce. Jeden z nich, ten větší, ale nebyl přímo měsícem, byl rozpadlý na několik větších a menších kousků a ty se táhly po obloze jako svítící pás. Dole na zemi vedla lesem jediná stezka kopírující loudavě tekoucí řeku Dunaru. Klid v lese však náhle narušily rytmické zvuky klusajících kopyt. Po stezce uhánělo jelenovité stvoření s jezdcem na zádech. Mokee, velký hnědavý megaloceros s krásnými světlými parohy, které ale nebyly tak obrovské jako u jiných megalocerů, nesl na svém hřbetu pardana. Po dvou chodícího kočkovitého tvora s tmavě hnědými vlasy, krátkou hnědavou srstí pokrytou na obličeji, rukách a nohách tmavšími skvrnami. Pardan měl na sobě tmavě modré triko bez rukávů, šedavé kalhoty s širokými nohavicemi a kolem krku uvázaný modrý šátek. A stejně tak jako všichni ostatní pardani neměl ocas. Jeho zelenomodré oči upíraly svůj pohled před sebe na lesní cestu. Po několika okamžicích se stezka rozdělovala, jedna vedla dál do lesa, druhá se stáčela k řece a mířila k brodu. Mokee zahrnul doleva a vrátil se do řeky. Jakmile jeho nohy ucítily studenou vodu, zpomalil a opatrně se brodil přes řeku. Obratně našlapoval na kluzké kamenité dno. Zhruba uprostřed řeky, kde mu voda sahala až po břicho, se pardan na jeho zádech otočil a sledoval břeh, ze kterého přijeli, jakoby kontroloval, jestli je nikdo nepronásleduje. Kromě nich, ptáků a jiných lesních zvířat však v lese široko daleko nikdo nebyl.

Když se megaloceros škrábal nahoru na druhý břeh, pardan se k němu naklonil: „Už můžeš zpomalit, Mokee, díky, že jsi mě dokázal donést až jsem.“

„Neděkuj jen mně, Wolferione,“ odpověděl veledaněk, „abych to dokázal, musel jsem použít nejen svoji a tvoji auru, ale i tu přírodní a ty to moc dobře víš. Doufej, že nám to Zoogor odpustí.“

„Já vím.“ Zavřel oči, soustředil se a v duchu pronesl poděkování Matce Přírodě. Na Wolferionových předloktích bylo celou dobu vidět zvláštní zelenavě světélkující značky, které se pomalu pohybovaly a měnily svůj tvar. Byly to znaky aury. Tito dva tvorové – pardan a megaloceros byli ve spojení. Ve spojení šamana a spirita. Wolferion byl šaman, dokázal částečně ovládat onu auru – životní energii proudící každým živým organismem. Ale aby to opravdu zvládnul, potřeboval společníka, spirita. Mokee totiž nebyl pravý živý veledaněk. Byl to jeho duch – spirit, jenž se dokázal díky auře zhmotnit. Oni dva tak společně dokázali vnímat tok aury a křehkost přírody kolem sebe, střežit ji, ale zároveň ji i využívat. Co také

dokazovalo, že ti dva patří k sobě, byly tři trojúhelníkovité skvrny, které měli oba pod očima, jen Wolferionovy byly hnědé a Mokeeho téměř bílé.

Stezka pokračovala dál lesem podél druhé strany řeky Dunary. Pokračovali mlčky, pardan byl zabrán do myšlenek. Tížilo ho to, co viděl dnes v noci. Hnal Mokeeho celou noc, aby dojel to vesnice před svítáním. *Doufám, že mě mistr Cheveyan konečně poslechne.* Nakonec les skončil a oni vjeli na louku. Po jejich levé straně se tyčila šedavá skalní stěna a přímo naproti nim samostatná skála na vrcholu porostlá křoviskem. A za ní již byla vesnice. Mokee se zhluboka nadechl, nasál známé vůně a pachy a přidal do kroku. Vysoko nad nimi kroužil pár dravců, obřích káňat. Wolferion byl však stále zahloubán ve svých myšlenkách a tak okolí kolem sebe moc nevnímal.

Ve zdejší kraji bylo jen několik málo vesnic a jedno větší městečko a všechny si byly navzájem podobné. Tato se rozkládala na skalnatém svahu nad Dunarou, kde z vápencové skály padal vodopádem skoro až do řeky úzký potok a nad ním se klenul skalní most. Vesnici se říkalo Naturaira a tvořily ji dřevěné oválné domky a chýše s doškovou střechou. Dole u řeky bylo zakotveno několik malých lodí a dokonce i jeden starý motorový člun. Přes vodu vedl jediný dřevěný most, který spojoval centrum vesnice s dalšími domky a políčky za řekou. Co dávalo vesnici velice zvláštní vzhled, byly tři věže vypadající jako velké šišťice. Tito třípatroví obři ze skla byly jedním z mála odkazů na moderní technologii, kterou kdysi vládla pardaní civilizace. Věže pokrývaly solární články, vyráběly tolik důležitou energii a dokonce čistily a ohřívaly vodu z potoka. Byly stárnoucím srdcem Naturairy a jejich tep určoval život vesnice.

Slunce mělo každým okamžikem vyjít. Mokee procházel kolem věží a domků. Pod kopyty mu chrastily malé kamínky, štěrk a písek vyplňující skuliny mezi velkými placatými kameny, které dláždily prostranství mezi domky a tvořili jakousi širokou k řece se svažující náves. Vesnice byla tichá, většina vesničanů ještě spala, jen občas někde zakokrhal kohout. Jelenova cesta pokračovala přes skalní most, kde zdola přicházel tlumený hukot vodopádu, až k domku mistra Cheveyna. Tento starý pardan žil v domku na skále nad řekou. Cheveyan byl mudrc a nikdo přesně nevěděl kam až jeho vědomosti sahají. Před mnoha lety přišel do vesnice, usadil se a od té doby Naturairu neopustil.

Ptačí štěbetání vrcholilo právě když první paprsky vycházejícího slunce ozářily spící vesnici. Jen u domku na skále, tak jako každé ráno, stál starý mistr Cheveyan a poslouchal šumící řeku pod sebou a zpěv nového dne. Do jeho vráscité tváře zafoukal vlahý větřík, mistr zavřel oči a zhluboka se nadechl.

Když Mokee a Wolferion konečně dorazili k mistrovu domku, oba nejprve mlčky sledovali starce zahaleného v hnědém plášti s širokými rukávy a s tmavými vlasy svázanými do drdolu. Jeho kratičká srst byla šedivá. I když mistrův věk musel být požehnaný, byl stále čilý. Nakonec se Wolferion odhodlal, ladně seskočil z jeleního hřbetu a ukončil spojení toku aury se spiritem. „Mistře?“ promluvil, zároveň se uklonil a přitiskl k sobě ruce na pozdrav. Tímto pozdravem, kdy se k sobě přiloží pravá pěst a levá dlaň, která zároveň jakoby obejmě tu pravou, se zdraví šamani a vážení pardani už odnepaměti. Wolferion nikdy za mistrem sám od sebe nechodil, žil ve svém vlastním světě a ostatní, kromě svého spirita Mokeeho nepotřeboval. Poslední dobou však šaman za starcem už několikrát přišel a vždy naléhal na nebezpečí, která hrozí. Po dnešní noci jsou jeho obavy právem opodstatněné.

„Co se děje Wolferione?“ zeptal se mistr s klidným hlasem, aniž by se na pardana a megalocera podíval, a dál sledoval vycházející slunce.

„Mistře, oni se vrátí,“ naléhal Wolferion, „musíte na čas odejít někam do bezpečí, jinak jste vy i celá vesnice v ohrožení.“

„Ne,“ odvětil Cheveyan, konečně se na oba otočil a starýma modrýma očima si přeměřil jak Wolferiona, kterému už na předloktí vybledly znaky po spojení se spiritem, tak i opodál tiše stojícího Mokeeho. „Co se má stát, se stane. A já nehodlám odejít.“

„Mistře, ale jejich zbraně jsou mnohem silnější, než ty naše, to moc dobře víte!“ ukázal na mistrovu obvázanou levou dlaň. „Nemůžeme tady jen stát a čekat až zase přijdou! Dnes v noci jsem byl skoro až na pobřeží a viděl jsem co dokážou. Svět tam je úplně jiný než tady.“ Wolferion začínal chápat, že mluvit s mistrem, je někdy jako mluvit do dubu, pokud si postaví hlavu, tak s ním nic nehne. V tom byli Wolferion i mistr Cheveyan podobni.

„Ne,“ zopakoval mistr, zvedl pravou ruku a stále klidným hlasem pronesl, „neodejdu, nemohu.“ Wolferion dostával vztek a už chtěl něco říct, ale Cheveyan ho nenechal: „Nemohu odejít, protože dnes čekám návštěvu. Je pro mě důležitá. Až návštěva odejde odejdu také.“ Šaman se na starce nechápavě podíval a jen vztekle zavrčel.

Nakonec se Wolferion zmohl jen na jediné a nevrle: „Tak doufám, že ta vaše návštěva odejde co nejdříve,“ a chystal se k odchodu. Věděl, že nemá cenu se s mistrem hádat. Po celonoční jízdě ho bolelo celé tělo a měl toho plné zuby.

„To záleží jen na ní,“ odpověděl Cheveyan klidně, odvrátil se od šamana a dál pokračoval v pozorování probouzející se krajiny. „Nechť je aura s tebou, Wolferione,“ dodal.

„I s vámi mistře,“ procedil mezi zuby vzteklý Wolferion, prošel kolem Mokeeho, *pojd'*, řekl spiritovi v duchu a odešel po stezce, která vedla za mistrovým domkem dál do lesa

až k Wolferionově chýši. Mokee se ještě chvíli díval na starého mistra Cheveya a pak jeho tělo zezelenalo aurou a on zmizel.

Napsáno v roce 2010 pro Biotopia.shy.cz